

Tschinasty wjazor.

Kak dlužno jo Robinson we spańu lažak, to won sam newěžešcho. Ako pak won kaž howaz dychašch chopi, a jogo myšli sašej sem pschižechu, wotwori won swojej wozy a pscheglědowašcho, lěž jo hyschczi na swěšche, abo lěž jo do drugego swěta pschestupik; pscheto napšchawdu won to hyschczi newěžešcho. Ako pak husna, až jo hyschczi we swojej jamě a pschi swojich wojzach, hobtužy se nad tym, dokulž by jomu šmēršch lubšcha byla ako žyweńe.

Szlabny welgi běšcho, glich nezujascho žedne bolosczi, pschesnojony pak běšcho tak, až wot nogo kapašcho, a aby nepschestak snojisch, pschikšchy se s kožami. Dokulž jogo łaznoscz nužascho, wese zytronu, kušascho do nejje a tschumascho ju. Na to sašej husnu a spašcho až do swětkego dnja. Wotzuscheyzujascho se wele kšchutichejšchy, tež chapjascho głod zusch, wese togodla kofušowny woroch a jěžascho. A spašcho sašej. To tak někotare dny trajascho. Wetom nadobny Robinson tak wele mozy, až možascho stanusch.

Ako sašej přědny ras Bože šlyńascho swěšchisch wizešcho a nebjo se jomu blyšchcžascho a kwišcheych bomow rědna won a nalětny wětschik hokoło nogo smawowascho, ga zujascho se ako nowo narožony. Won styknu ruze a sdychnu: „Och Knežo, žrědło žyweńa, měj žěf, až sašej twojo šlyńizo wizim. Měj žěf, až mě hyschczi wězej dnow